

Liturgický poriadok

Deň	ČAS	V. RYBNICA	ČAS	V. REMETY
PO 22.5. PONDELOK Svätý mučeník Bazilisk			18 ⁰⁰ Ap. 45 Jn 49	† Alžbeta, Ján, Ján, Juraj, Anton (z rod. Peťovej) <i>Moleben k presv. Bohorod.</i>
UT 23.5. UTOROK Náš prepodobný otec a vyznávač Michal	16 ³⁰ Ap. 46 Jn 53	† Eduard, Anna, Ján (z rod. Pliškovej) <i>Moleben k presv. Bohorod.</i>	18 ⁰⁰ Ap. 46 Jn 53	† Juraj Kica <i>Akatist k presv. Bohorod. 1-6 ikos</i>
STR. 24.5. STREDA Náš prepodobný otec Simeon	8 ⁰⁰ Ap. 47 Jn 54	† Marián, Anna, Jana <i>Panychýda</i>		
ŠTV. 25.5. ŠTVRTOK Tretie nájdenie hlavy svätého a slávneho Pánovho proroka, predchodcu a krstiteľa Jána			18 ⁰⁰ Ap. 48 Jn 55	† Ladislav <i>Akatist k presv. Bohorod. 7-13 ikos</i>
PI 26.5. PIATOK Odovzdanie sviatku Nanebovstúpenia Svätý apoštol Karpos	16 ³⁰ Ap. 50 Jn 57	† Marián, Anna, Jana <i>Moleben k presv. Bohorod. Zdržanlivosť od mäsa!</i>	18 ⁰⁰ Ap. 50 Jn 57	† Michal (z rod. Hlivákovej) <i>Moleben k presv. Bohorod. Zdržanlivosť od mäsa!</i>
SO 27.5. SOBOTA pred Päťdesiatnicou Piata zádušná Svätý hieromučeník Terapont	8 ⁰⁰ Ap. 270 Jn 16	Za zosnulých <i>Panychýda s hramotami</i>	9 ³⁰ Ap. 270 Jn 16	Za zosnulých <i>Panychýda s hramotami</i>
28.5.	NEDEĽA-PÄŤDESIATNICA Zostúpenie svätého Ducha			
<u>Radový hlas 7</u>	8 ⁰⁰ Ap. 3 Jn 27	* Dušan, Helena (of p. Dudejová) Jekt. * Nina Zbierka: Katolícke masmédiá	8 ⁰⁰ Ap. 3 Jn 27	Za veriacich z farnosti Zbierka: Katolícke masmédiá

OZNAMOVATEĽ 20/2023

Gréckokatolícka cirkev

Farnosť Narodenia presvätej Bohorodičky
Vyšná Rybnica

Filiálny chrám Sv. archanjela Michala Vyšné Remety

Životné príbehy

Tento príbeh ukazuje, čo chýba dnešnej spoločnosti.

Úcta k blížnemu, láska k človeku, sebaobetovanie, vzájomná sebaúcta

a veľa ďalších vlastností pre vzájomné spolužitie...

Prišiel som na určenú adresu a zatrúbil som. Po niekoľkých minútach čakania som zatrúbil opäť. Mala to byť moja posledná jazda toho dňa a tak som si hovoril, že by som mohol odísť, ale namiesto toho som zaparkoval auto, išiel ku dverám a zaklopal. „Chvíľočku“, ozval sa za dverami slabý hlas staršej ženy. Počul som, ako tam niečo ťahá po zemi.

Po dlhom čakaní sa otvorili dvere. Predo mnou stála malá, približne deväťdesiatročná žena. Mala oblečené hodvábné šaty a klobúčik so sieťkou, ako v nejakom filme zo štyridsiatych rokov. Vedľa nej na zemi stál malý kufrík. Byt vypadal tak, akoby v ňom nebýval nikto veľa rokov. Všetok nábytok bol zakrytý plachtami. Na stenách neboli hodiny, na poličkách neboli ani hrnčeky, ani nijaké ozdoby.

S pozdravom a priáním hojnosti Božieho požehnanía o. Jozef!
Farský úrad Vyšná Rybnica, tel.: 056/6595100, mobil: 0911 812 216

V rohu stála kartónová krabica plná fotografií a skleneného riadu.

„**Pomohli by ste mi odniesť tú tašku do auta?**“, poprosila ma. Odniesol som kufrík do auta a vrátil sa, aby som jej pomohol. Chytila sa ma za ruku a pomaly sme išli k autu. Neustále mi d'akovala za láskavosť. „**To predsa nič nie je**“, povedal som, „**snažím sa len správať ku svojim pasažierom tak, ako by som chcel, aby sa ľudia chovali ku mojej matke.**“

„**To si naozaj dobrý chlapec**“, povedala. Keď sme nasadli do auta, nadiktovala mi adresu a opýtala sa, či by sme mohli ísť cez centrum mesta. „**To ale nie je najkratšia cesta**“, upozornil som ju. „**Ach, áno, ja viem**“, povedala. „**Neponáhľam sa. Som na ceste do hospicu.**“

Pozrel som sa do spätného zrkadla a videl som jej v očiach slzy. „**Už nemám žiadnu rodinu. Lekár hovorí, že mi nezostáva veľa času...**“ Pomaly som natiahol ruku a vypol taxameter. „**Akou cestou by ste chceli ísť?**“ – opýtal som sa.

Nasledujúce dve hodiny sme sa vozili po meste. Ukázala mi budovu, kde kedysi dávno pracovala ako obsluha výťahu. Prechádzali sme štvrtou, kde s manželom žili ako novomanželia. Priviedla ma ku skladu nábytku, v ktorom bola kedysi tanečná sála, kde chodila ešte ako malé dievčatko. Občas ma požiadala, aby som zastal pred konkrétnou budovou alebo uličkou. Bez slova sedela schúlená v kútiku. Naraz povedala: „**Som už unavená, asi pôjdeme.**“

Mlčky sme išli na uvedenú adresu. Bola to nízka budova, niečo ako malé sanatórium s príjazdovou cestou

popri priečelí. Akonáhle som zastavil, k autu prišli dvaja ošetrovatelia. Opatrne jej pomohli vystúpiť. Museli ju čakať.

Otvoril som kufor a zanesol jej malý kufrík ku dverám. Žena už sedela v kresle s kolieskami. „**Koľko platím?**“ – opýtala sa a vytiahla peňaženku. „**Nič**“, povedal som. „**Veď si musíš zarobiť na živobytie!**“ – namietala. „**Mám aj iných pasažierov**“, odpovedal som. Takmer bez rozmýšľania som sa k nej sklonil a objal ju. Aj ona ma pevne objala.

„**Daroval si starej žene trošku šťastia**“, povedala. „**Ďakujem Ti!**“ Stisol som jej ruku a odišiel. Dvere za mnou sa zatvorili a bol to zvuk uzatvorenia ďalšej kapitoly knihy života.

Cestou späť som nebral žiadnych pasažierov. Išiel som bez cieľa, ponorený do myšlienok. V ten deň som nedokázal ani s nikým hovoriť. Čo keby tá pani natrafila na nejakého nazlosteného vodiča alebo na niekoho, kto by nechcel tak dlho čakať? Čo keby jej odmietol splniť jej prosbu alebo by len párkrát zatrúbil a odišiel?

Nakoniec by som chcel povedať, že v živote som ešte neurobil nič dôležité. Sme zvyknutí myslieť si, že náš život sa točí len okolo veľkých okamihov, ale tie veľké okamihy nás často zastihnú nepripravených, pretože sú krásne zahalené tým, čo niektorí môžu považovať za maličkosť.